

ΜΑΚΡΑΝ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Κ' ἐδῶ ἀνθίζ' ἢ ἀκακιά κ' ἐδῶ λαλοῦν τ' ἀηδόνια
Κ' ἢ αὔρα μὲ τὰ κύματα κρυφομιλεῖ κ' ἐκείνη·
'Ἐκτίσανε κ' ἐδῶ φωλιὰ τὰ μαῦρα χελιδόνια,
Κ' ἐδῶ τὸ φῶς του ἱλαρὸ τ' ἀχνὸ φεγγάρι χύνει.

Καὶ ὅμως δὲν μὲ θέλγουνε τὰ κύματα κ' αἱ σῦραι
Τ' ἀηδόνια δὲν μ' εὐχαριστοῦν, δὲν μοῦ μυρίζουν τ' ἄνθη
Παρέρχοντ' αἱ ἡμέραι μου σιωπηλαὶ καὶ μαῦραι
Μοιάζω μὲ κρίνο τρυφερὸ π' ἀκαίρως ἐμαράνθη.

"ὦ! ναὶ κ' ἐδῶ εἶναι χάραγμα κ' ἐδῶ ὁ ἦλιος βγαίνει
'Υγρὸς μέσ' ἀπ' τσ' ἀγάπης του τὰ δροσοδόλα στήθη,
Κ' ἐκείνη ἀπὸ τὴν αἰῶν τρέμει καὶ πορφυραίνει
'Ὡσάν παρθένα ποῦ κρυφὰ ἐφίλησ' ἐφίληθη.

Τὰ πάντα, ναί, εἶναι κ' ἐδῶ ὅπως κ' ἐκεῖ ἐπίσης
'Ἀλλὰ Θεέ μου! διατί εἶπέτε δὲν μὲ θέλγουν;
Μακρὸν 'πὸ τὴν πατρίδα μου νομιζῶ φθίν' ἢ φύσει
Κ' αἱ σῦραι 'ς τὰ φυλλώματα γιὰ μὲ θαρρῶ πῶς κλαίγουν.

Θεέ μου! θὰ ἔναϊδῶ τοὺς προσφιλεῖς μου τόπους;
Τῶν συγγενῶν μου θ' ἀσπασθῶ καὶ πάλιν τὰ μνημεῖα;
Θὰ ἐπανιδῶ τοὺς καλοὺς ἀγροτικούς ἀνθρώπους
Καὶ θὰ θωρῶ ταῖς λυγεραῖς νὰ τρέχουν 'ς τὰ πεδία;

"Ἢ θὰ σδυσθῶ ὡς σδύνεται ὁ λυπημένος ἦχος
Π' ἀφίνου τὰ ἐρημικὰ σήμαντρα 'σάν θρηνοῦνε,
Καὶ ἕενος τότε κ' ἔρημος θὰ ἐψυχῆσω δίχως
Νὰ κλαύσῃ ἕνας ὀφθαλμός, καὶ ὅταν ἐρωτοῦνε

'Ὁ τάφος 'κείνου ποῦ εἶναι ποῦ ἔκλαιε γιὰ ὄλους;
Μόν' ἢ ἡχώ τῆς ἐρημιᾶς ἐκείνη θ' ἀποκρίεται
Καὶ θὰ τοὺς δείχνῃ μάζα μὲ 'πὸ βάτους καὶ τριδόλους
"Ὅπου τ' ἀηδόνι πάντοτε θεὸ νὰ παραπονιέται...

Ἐν Ὁδησσῷ

ΣΠΥΡ. Φ. ΑΝΤΥΠΙΑΣ